Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 17

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Καὶ δίχως νὰ περιμένῃ ἀπάντηση, βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπ' τὴ σκηνὴ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ στρατηγεῖο, ὅπου τὸν καλοῦσε ἡ ὑπηρεσία του.

Περπατῶντας ἀργά, γεμάτος ἀκόμη ἀπ' τὶς ἴδιες σκέψεις, θυμήθηκε τὴν παιδική του ἡλικία, τὰ χάδια καὶ τὶς περιποιήσεις, μὲ τὶς ὁποῖες εἶχε ἀνατραφῆ αὐτὸς κι' ὁ ἀδελφός του Γιάννης.

«—Ναί, συλλογιζόταν, χωρὶς τὴν καλοσύνη ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, τῆς μαμᾶς-Κατερίνας καὶ τοῦ παπποῦ Μπελρόζ, θὰ εἴμαστε τώρα ἐγὼ κι' ὁ Γιάννης ὅ,τι εἴμαστε; Ἡ τωρινὴ εὐτυχία μας δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλοσύνης ἐκείνης καὶ ἄραγε δὲν ἔχουμε ἀναλάβει ὑποχρέωση πρὸς τὴ Θεία Πρόνοια, νὰ ἀνταποδώσουμε τὸ καλό, ὅταν μᾶς δοθῇ εὐκαιρία; Νὰ τη λοιπὸν ἡ εὐκαιρία, καὶ τὸ καθῆκον φωνάζει ἐπιτακτικά!»

—Καλημέρα, λοχαγὲ Καρδινιάκ!.. Συγχαρητήρια;

Ἡ φράση αὐτὴ ξύπνισε τὸν Ἐρρῖκο ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις του. Τοῦ μιλοῦσε ἕνας φίλος του, ὑπασπιστὴς στὴν «Ξένη Λεγεῶνα», ὁ Ἀλφρέδος Κουστυριέ.

—Μπά, σύ 'σαι, Ἀλφρέδο; Γιὰ ποῦ ἔτσι βιαστικός;

Βλέπετε, ὁ Ἐρρῖκος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του, δὲν πρόσεξε τὸν τίτλο «λοχαγὲ» ποὺ τοῦ κόλλησε ὁ ἄλλος στ' ὄνομά του.

—Πάω γιὰ φαΐ, ἀπάντησε ὁ Κουστυριέ. Σὺ ποῦ πᾶς; Βέβαια στὸ Ἐπιτελεῖο.

—Ναί.

—Γιὰ νὰ πάρῃς τὸ καινούργιο γαλόνι;

—Τί εἶπες; ρώτησε ξαφνισμένος ὁ Ἐρρῖκος.

—Μὰ τί εὐχή, δὲν τὄμαθες; Ἔρχομαι ἀπ' τὸ Ἐπιτελεῖο. Τὰ κενὰ συμπληρώθηκαν, οἱ προβιβασμοὶ ὑπογράφτηκαν. Ἔγινες λαχαγός, κατὰ πρόταση τοῦ Λαμορισιέρ, ποὺ σὲ θυμήθηκε μ' ὅλο ποὺ βρίσκεται σ' ἐλεεινὴ κατάσταση. Κατεργάρη, ἔχεις τύχη βουνό!

—Ἔλα τώρα, φάρσα θὲς νὰ μοῦ σκαρώσῃς;

—Τί φάρσα; Ἀφοῦ σοῦ μιλῶ σοβαρά!

—Τότε θὰ ξέρῃς καὶ γιατὶ μὲ πρότεινε ὁ Λαμορισιέρ. Ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι νἄκαμα τίποτε παραπάνω ἀπ' τοὺς ἄλλους!

—Ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη, φίλε μου! Πρῶτος μπῆκες στὸ ἄνοιγμα τοῦ τείχους καὶ πρῶτος θἄφτανες ἀπάνω, ἂν δὲ σ' ἐμπόδιζε ὁ Λαμορισιέρ. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι γνωστά, φιλαράκο μου! Δίνε του λοιπόν, γιατὶ θὰ σὲ περιμένουν.

Κι' ὁ Κουστυριὲ σπηρούνισε τ' ἄλογό του κι' ἔφυγε, πετῶντας γι' ἀποχαιρετισμὸ τὴ φράση:

—Τύχη μιὰ φορά!

Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Ἐρρῖκος ἔφτασε σὰν ἀστραπὴ στὸ Ἐπιτελεῖο. Ἐκεῖ τοὔδωσαν τὸν προβιβασμό του καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸν κρατοῦσαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Στρατηγείου. Τοῦ ἀνέθεσαν ἀκόμη νὰ ἐπιβλέψῃ τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀπόδοση τῶν τιμῶν στὸ νεκρὸ τοῦ στρατηγοῦ Δαμρεμὸν καὶ τῶν ἄλλων γενναίων.

Ἡ τελετὴ ἔγινε τὴν ἑπομένη, μεγαλοπρεπὴς κι' ἐπιβλητική.

Ἔβαλαν τὰ λείψανα σ' ἕνα μεγάλο ἰκρίωμα, ποὺ τὄχε στήσει τὸ μηχανικό.

Τὰ συντάγματα παρατάχθηκαν τριγύρω, τὰ ταμπούρλα χτυποῦσαν πένθιμα κι' οἱ σημαῖες ἔσκυψαν νὰ χαιρετήσουν τοὺς δοξασμένους νεκρούς. Ὕστερα τοὺς ἔθαψαν κοντὰ στὸ ἄνοιγμα τοῦ τείχους, κοντὰ στὸ μέρος, ποὺ εἶχε θάψει ὁ Ἐρρῖκος τὸν πατέρα τῶν δυὸ ὀρφανῶν.

Μετὰ τὴν ταφή, τὰ στρατεύματα ἔκαναν παρέλαση μπρὸς στοὺς τάφους, ἐνῷ τὰ κανόνια ἔστελναν τὸν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό.

Μόνο τὸ πτῶμα τοῦ Δαμρεμὸν ἔμεινε στὸ ἰκρίωμα. Τὸ φρουροῦσαν στρατιῶτες τοῦ σώματος τῆς φρουρᾶς, γιατὶ εἶχε ἔρθει διαταγὴ νὰ τὸ στείλουν στὴ Γαλλία.

Ὁ στρατηγὸς Βαλὲ ἀνέθεσε στὸν Ἐρρῖκο αὐτὴ τὴν ἀποστολή.

Ἕνας λόχος πεζικοῦ, ἕνα τάγμα ζουάβων, μιὰ ἴλη κυνηγῶν κι' ἕνας οὐλαμὸς Σπαχήδων, θὰ συνόδευαν τὸ πτῶμα κατὰ τὴν ἐπιβίβαση.

Ὁ Ἐρρῖκος, κατευχαριστημένος ἀπ' τὴν εἴδηση αὐτή, μπῆκε ὁρμητικὸς στὴ σκηνὴ τῶν δυὸ παιδιῶν τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως.

—Ὅλος χαρὰ εἶστε, κύριε λοχαγέ, τοῦ εἶπε ἡ Λούση καθὼς τὸν εἶδε.

—Καὶ μὲ τὸ δίκιο μου, παιδί μου. Ὁ ἀρχιστράτηγος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς πάρω μαζί μου στὴ Γαλλία, αὔριο κιόλας!

—Τί λέτε! Εἶναι δυνατό;

«Νὰ λές: μάλιστα, συνταγματάρχα μου!»
(Σελ. 130, στ. ά.)

— Δυνατὸ καὶ πραγματικό! Εἶσ' εὐχαριστημένος, Πετράκη;

Ὁ μικρὸς δὲν ἀπάντησε. Ἦταν λιγόλογος καὶ σκεπτικός. Μὰ πλησιάζοντας τὸν Καρδινιάκ, τοῦδωσε τὸ μέτωπό του μὲ τὶς καστανὲς μπούκλες, κι' ὁ Ἐρρῖκος τὸ φίλησε τρυφερά.

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω καὶ σένα, εἶπε καὶ στὴ Λούση. Εἶσαι ἡ κόρη μου τώρα καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς θὰ σᾶς πάω σὲ μιὰ χρυσὴ γιαγιά.

Τὴν ἑπομένη τὰ δυὸ παιδιά, καθισμένα πάνω σὲ μιὰ μεγάλη προβειά, στρωμένη σ' ἕνα ἁμάξι ποὺ τὄσερναν μουλάρια τοῦ στρατοῦ, ἔβλεπαν τὴν Κοστάντη νὰ χάνεται μέσα στὴ γαλάζια ὁμίχλη τοῦ ὁρίζοντα.

Ἦταν στὸ δρόμο γιὰ τὴ Γαλλία!

Ὁ μικρὸς Πέτρος στενοχωριόταν ἀπὸ τὴν ἀκινησία στ' ἁμάξι. Γι' αὐτὸ ὁ λοχαγὸς τῶν σπαχήδων τὸν πῆρε καὶ τὸν κάθησε μπρὸς στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του κι' ἔτσι ὁ Πέτρος ἔτρεχε καλπάζοντας πρὸς τὸ Μπουγί, τὸ λιμάνι τῆς ἐπιβιβάσεως.

Φαντασθῆτε πιὰ τὴν περηφάνεια του καὶ τὴν ἀγαλλίασή του.

***

Τίνος ἦταν ἡ σειρὰ νὰ μείνη μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα; Τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιάκ, ὅταν εἶδε τὸ γιό του νὰ γυρίζη λοχαγός, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄγνωστα παιδιά.

— Νά με, πατέρα! φώναξε ὁ Ἐρρῖκος. Μὴ θαρρεῖς πὼς παντρεύτηκα. Εἶμαι ὅμως σωστὸς οἰκογενειάρχης!

Ἡ μαμὰ-Λίζα ἄκουσε τὴν ἱστορία μ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, Ἐρρῖκο μου, γιατὶ ἡ καρδιά σου εἶναι μάλαμμα!

Καὶ μὲ δικαία περηφάνεια μητέρας, ἔσφιξε θερμὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸν ψηλόσωμο αὐτὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἦταν γιός της!

—Ναί, εἶπε ὕστερα, αὐτὸ εἶναι λολικό: Σὲ μιὰ οἰκογένεια στρατιωτική, σὰν τὴ δική μας, ἔπρεπε νὰρθοῦν παιδιὰ ποὺ τὰ στέλνει ὁ πόλεμος... Ἔλα, Λούση μου, νὰ σὲ φιλήσω! Εἶσαι ἐγγονούλα μου.

Ὁ συνταγματάρχης κοίταζε τὸ μικρὸ Πέτρο, ποὺ φαινόταν κατασαστισμένος. Τὸν τράβηξε κοντά του, ἀνάμεσα στὰ γόνατά του.

—Λοιπόν, σὲ λένε Πέτρο;

—Μάλιστα, κύριε.

—Νὰ λές: Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

—Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

—Ἔτσι. Λοιπὸν εἶσ' ἐγγονός μου;

Ὁ μικρὸς ἐδίστασε. Κοίταξε προσεχτικὰ τὴν ἀρρενωπὴ μορφὴ μὲ τἄσπρα μουστάκια, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε.

— Δὲ μιλᾶς! Δὲ θέλεις λοιπὸν νἄσαι ἐγγονός μου;

— Θέλω! εἶπε τὸ παιδί. Μὰ θὰ μείνει μαζί μας ὁ λοχαγός;

— Ἄ, ὥστε τὸν ἀγαπᾶς πολὺ τὸ λοχαγό;

— Πολύ, πολύ!

— Ναί, μ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶς δὲ γίνεται: πρέπει νὰ γυρίση στὸ σύνταγμά του.

—Ἄχ, ψιθύρισε ὁ μικρός, ρίχνοντας ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ σωτῆρα του.

—Ναί, Πέτρο μου, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, δὲ μπορῶ νὰ μείνω. Μά, ἔννοια σου, καὶ θἄρχομαι συχνὰ νὰ σὲ φιλῶ. Ὕστερα, ἄκου δῶ: ὁ παπάκης, ὅταν φύγω ἐγώ, δὲ θἄχῃ πιὰ παιδί, γιαὐτὸ θὰ μείνῃς ἐσύ, νὰ σ' ἔχῃ κοντά του. Λοιπόν, θὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρη αὐτή, Πετράκη;

—Ναί, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι. Μὰ μοῦ δίνετε ὑπόσχεση πὼς θἄρχεστε νὰ μᾶς βλέπετε;

—Ναί, θἄρχεται, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Καὶ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ λείπει, θὰ σὲ μάθω νὰ γίνῃς ἀληθινὸς στρατιώτης, σὰν κι' αὐτόν! Θέλεις;

—Θέλω καὶ πολὺ μάλιστα!

Εἶπε αὐτὲς τὶς λέξεις μὲ τόσο θερμὴ εἰλικρίνεια, ποὺ ὁ συνταγματάρχης τὸν κάθισε στὰ γόνατά του καὶ τὸν φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν πιὰ οἰκογένεια.

***

Ἡ ἄδεια κι' ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἐρρίκου εἶχε τελειώσει. Ἔφυγε λοιπόν, ὄχι πιὰ γιὰ τὴν Κοστάντη, ἀλλὰ γιὰ τὸ Ἀλγέρι.

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν τοῦχε δώσει σπουδαίους φακέλλους γιὰ τὸν καινούργιο Γενικὸ Διοικητή, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ στρατηγὸ Βαλέ. Εἰς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν ἅλωση τῆς Κοστάντης, εἶχε ὀνομασθεῖ Στρατάρχης. Ὁ Ἐρρῖκος ἔμεινε στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Στρατάρχη, ἐνῷ ὁ Γιάννης ὑπηρετοῦσε ἀκόμη μαζὶ μὲ τὸ στρατηγὸ Μπυγκώ.

Ἡ θέση τοῦ Ἐρρίκου ἦταν ζηλευτὴ σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του. Μὰ γιὰ τὴ θερμὴ καὶ πολεμικὴ ἰδιοσυγκρασία τοῦ φίλου μας, χρειαζόταν κίνηση καὶ περιπέτεια! Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐρρῖκος εἶχε θερμὴ ἐπιθυμία νἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του ὡς λοχαγός, διοικητὴς ἴλης. Οἱ μάχες στὶς ὁποῖες ἔπαιρναν μέρος οἱ συνάδελφοί του, τὸν ἔκαναν νὰ ζηλεύῃ. Γι' αὐτὸ ἄνοιξε τὴν καρδιά του στὸ Στρατάρχη καὶ τοῦ ζήτησε «μάχιμη» ὑπηρεσία. Ὁ Στρατάρχης, εὐχαριστημένος, τὸν μετέθεσε στοὺς σπαχῆδες, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γιουσούφ, τοῦ παλιοῦ του ἀρχηγοῦ.

Μὲ πόση χαρὰ ξαναγύρισε στὸ παλιό του σῶμα! Δὲν ἄφησε ἐκστρατεία ποὺ νὰ μὴ λάβῃ μέρος καὶ βρισκόταν ὁλοένα στὴ φωτιά.

Ἔφτασε Ὀκτώβρης τοῦ 1839.

Τὸ σύνταγμα γύρισε ἀπ' τὴν ἐκστρατεία, καὶ ἔμεινε στὸ στρατῶνα τοῦ Βλιδᾶ, ἀνάμεσα σὲ δάση ἀπὸ ἐλιὲς καὶ πορτοκαλλιές.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ποὖχε γίνει κι' αὐτὸς λοχαγός, βρισκόταν στὸ Ἀλγέρι μὲ ἀποστολὴ καὶ πετάχτηκε ὡς τὸ Βλιδὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἀδελφό του. Ἔτσι ἔτυχε νἄναι μαζί, ὅταν ὁ Ἐρρῖκος ἔλαβε ἀπ' τὸ συνταγματάρχη ἕνα γράμμα, ποὺ τὰ δυὸ ἀδέλφια τὸ διάβασαν μὲ κοινὴ συγκίνηση.

Ὕστερ' ἀπ' τὰ νέα γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς μικροὺς Μπερτινύ, ὁ συνταγματάρχης ἐξακολουθοῦσε ἔτσι: «Τώρα, παιδιά μου, θὰ σᾶς ἀναγγείλω ἕνα μεγάλο νέο: Φεύγω γιὰ τὴν Ἁγία Ἑλένη. Πάω νὰ χαιρετήσω, πρὶν πεθάνω, γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Αὐτοκράτορα.

»Προμαντεύω τὴν ἔκπληξή σας, παιδιά μου, καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, ποὺ τὸ πραγματοποιῶ τώρα, ἀφοῦ τὄχα τόσον καιρὸ στὸ νοῦ μου. Δὲ θὰ τὸ ξέρετε ἴσως, ὅτι εἶχαν ἀρχίσει συνεννοήσεις μὲ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ μᾶς δώση τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου Στρατηγοῦ μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΑ, ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ ΚΟΡΗ...

Τρίζει ἡ πιπεριὰ τοῦ δρόμου
σὰν ἀνθρώπου στεναγμό,
—θλίψης σὰν ἀχὸ καὶ τρόμου,—
καὶ στὸ ὀγὸ παράθυρό μου
βρέχει πράσινο ἁγιασμό.
Σκοῖνα, πιπεριές, ὥς πέρα,
βασανίζει ἡ ὀργὴ τοῦ ἀέρα.

Ταξειδιάρες, μαυροφόρες,
οἱ νεφέλες, στὴ σειρά,
σὰν αἰθεροδρόμες κόρες
ξετυλίγουν, ὥρες-ὥρες,
διπλοτρίδιπλα φτερά.
Ἄταχτα ὁ καιρὸς παιχνίδια
κάνει μὲ τὰ κεραμίδια.

Ξέσκουφα, καμπουριασμένα,
ἕνα γύρο, ὅλα σιμά,
τὰ φτωχά, τὰ λιμασμένα
καὶ κατακουρελιασμένα,
σπρώχνουνται ἔξω ἀπ' τοῦ ψωμᾶ.
Ἀσπλαχνα στὸ στενορρύμι
μοσκαχνίζει τὸ προζύμι.

Βολικὸ μ' ὅ,τι τοῦ τύχει
τὸ ἕνα, τὸ μελάχροινό,
—δέν εἶχε καθόλου τύχη!—
τρέμει, καὶ σκουντάει, καὶ βήχει,
γιατὶ κάθεται ἀκρινό.
Νηστικό, ἀρφανὸ σπουργίτι,
δακρυσμένο ἀπ' τὸν κοκκίτη...

Ἄνοιξη ἔλα, Ἀπρί η μήνα,
στὴ νυφούλα λεῖμονιά,
στ' ἄσπρα ρείκια, στ' ἄγρια σκοῖνα,
στὰ φτωχὰ παιδάκια κεῖνα,
στὴν παλιά μας γειτονιά!
Στοὺς φεγγίτες μας, στὴ βρύση,
χρυσὴ μύγα νὰ βουίση.

Μὲ τὸ γελαστὸ ἡλιοβόρι
ἔλα, τοῦ χειμῶνα Κόρη!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΚΙ' Η ΑΘΩΟΤΗ

Ζοῦσε μιὰ φορὰ ἕνα φτωχὸ ἀντρόγυνο μὲ μεγάλη στενοχώρια. Ὅλο τους τὸ βιὸς ἦταν ἕνας πετεινὸς κι' ἕνας σκύλος· ἀλλὰ κι' αὐτὰ δὲν εἶχαν νὰ τὰ θρέψουν.

Μιὰ μέρα ὁ σκύλος λέει στὸν πετεινό:

—Ἔλα, ἀδερφάκι, νὰ φύγωμ' ἀπὸ δῶ, νὰ πᾶμε στὸ δάσος, γιατὶ θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πεῖνα.

—Πᾶμε, εἶπε τὸ πετεινάρι, χειρότερα δὲ θἄβρουμε.

Πῆραν τὸ δρόμο καὶ πῆγαν μακριά, ὅπου ἔβλεπαν τὰ μάτια τους.

Ὅλη μέρα περπατοῦσαν· ἄρχισε πιὰ νὰ νυχτώνῃ κι' ἐσκέφθηκαν ποῦ νὰ περάσουνε τὴ νύχτα.

Μπῆκαν σ' ἕνα δάσος κι' ἐδιάλεξαν ἕνα μεγάλο δέντρο ποὺ εἶχε κάτω μιὰ κουφάλα. Τὸ πετεινάρι ἀνέβηκε ψηλὰ σ' ἕνα κλαρὶ καὶ τὸ σκυλὶ τρύπωσε στὴν κουφάλα.

Κι' ἀποκοιμήθηκαν.

Τὰ ξημερώματα, τὸ πετεινάρι ξύπνησε καὶ λάλησε: κουκουρίκου! Μιὰ ἀλεποῦ ἄκουσε τὸ λάλημα καὶ τῆς ἄνοιξε ἡ ὄρεξη νὰ φάῃ κρέας. Πῆγε λοιπὸν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἄρχισε νὰ παινεύῃ τὸν πετεινό.

—Νά, πετεινὸς μιὰ φορά! Τέτοιο ὄμορφο πουλὶ ποτέ μου δὲν εἶδα! τὶ ὡραῖα ποὺ εἶναι τὰ φτερά σου! πῶς ὀμορφοκοκκινίζει τὸ λιρί σου! τὶ δυνατὴ ποῦν' ἡ φωνή σου! Κατέβα κάτω, ὀμορφοπούλι μου!

—Τὶ μὲ θέλεις; τῆς λέει τὸ πετεινάρι.

—Ἔλα νὰ σὲ φιλέψω στὸ σπίτι μου. Σήμερα μάλιστα ποὺ γιορτάζω τὴν καινούργια μου κατοικία, σοῦχω ἕτοιμο καὶ μπόλικο καλαμπόκι.

—Καλά, τῆς λέει τὸ ἀθῶο πετεινάρι· ἀλλὰ μονάχος μου δὲν μπορῶ νἄρθω, ἔχω καὶ τὸ σύντροφό μου.

«Νά, τύχη! εἶπε μέσα της ἡ ἀλεπού· ἀντὶς γιὰ ἕνα θὰ φάω δυὸ πετεινάρια».

—Καὶ ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός σου; ἂς ἔρθῃ κι' αὐτός, λέει δυνατά.

—Αὐτοῦ, μέσα στὴν κουφάλα ξενυχτάει, τῆς λέει τὸ πετεινάρι.

Ἡ ἀλεποῦ χύμηξε μέσα στὴν κουφάλα, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μούρη καὶ τὴν ἔκανε κομμάτια.

Ἔτσι ἡ πονηριά της σκόνταψε στὴν ἀθωότητα καὶ τσακίστηκε.

[Κατὰ τὸ Ρωσσικὸ] ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. Ε-Π.

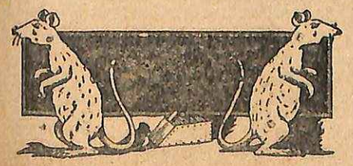

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

(*Δαϊκὸς Μῦθος*)

Ἕνας φρόνιμος λαγὸς
—λέει σὲ μῦθο του ὁ λαὸς—
ἀπ' τὸ θέρος εἶχε φτιάσει
μιὰ φωλιὰ νὰ ξεχειμάσῃ.

Μὲ τὴν πρώτη τὴ βροχή,
ἄφησε τὴν ἐξοχή,
'ς τὴ φωλιά του μέσα τρέχει
κι' ἔβλεπε ποὺ πέρα βρέχει...

Νὰ καὶ φτάνει μπρὸς σ' αὐτή,
ἀπὸ τὴ νεροποντὴ
ὁ σκαντζόχοιρος βρεγμένος
ὥς τὸ κόκκαλο ὁ καϊμένος!

Κι' εἶπε ἀμέσως στὸ λαγό:
«—Ἄσε με νὰ μπῶ κι' ἐγὼ
μέσα σ' τὴ φωλιά σου λίγο,
σὰν σταθῇ ἡ βροχὴ νὰ φύγω.»

—Ἡ φωλιά μου εἶναι μικρὴ
κι' ἄλλον μέσα δὲν χωρεῖ
Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω,
μὰ πῶς νὰ σὲ οἰκονομήσω;

—Βλέπω πρᾶγμα λὲς σωστό,
λίγο τόπο ὅμως ζητῶ,
τὸ κεφάλι νἀσφαλίσω
κι' ἔξω τὸ κορμὶ θ' ἀφήσω.

Ὁ λαγὸς ὑποχωρεῖ,
κάνει τόπο ὅσο μπορεῖ,
κι' ὁ σκαντζόχοιρος προβάλλει
λίγο-λίγο τὸ κεφάλι.

Ἄξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή,
σφαῖρα κάνει τὸ κορμί,
μέσα στὴ φωλιὰ τρυπώνει
καὶ φαρδὺς-πλατὺς ἁπλώνει!

Τὸ λαγὸ σὲ μιὰ γωνιὰ
τὸν στριμώχνει μἀπονιά,
μὲ τ' ἀγκάθια τὸν τρυπάει
κι' ἂν πονῇ δὲν τὸν ρωτάει.

Δίνει τόπο στὴν ὀργὴ
ὁ λαγὸς μὲ τὴ φυγή
Κι' ἔτσι μένει ὁ μουσαφίρης
'στὴ φωλιά του νοικοκύρης.

Ὅσοι δίχως προσοχὴ
μασκαρᾶ γιὰ δυστυχῆ
μέσ' 'στὸ σπίτι τους δεχτοῦνε,
γρήγορα μετανοοῦνε.

CHEF

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅσοι μελετοῦν τὴν ἐκφραστικὴ ἀξία τοῦ μειδιάματος, θὰ δώσουν βέβαια τὰ πρωτεῖα στὸ μειδίαμα τοῦ χωρικοῦ, ὅταν βλέπῃ αὐτοκίνητο νὰ τὸ ρυμουλκῇ ἕνας γάϊδαρος.

***

Ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, ἂν κι' ἕνα μόνο μικρόβιο ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

Δ. Γρ. Κ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΤΑΣΕ στὰ χέρια μου αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα πολὺ περίεργο βιβλιαράκι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶναι τόσο κομψό, τόσο καλοτυπομένο καὶ σὲ τόσο πλούσιο χαρτί, ὥστε στὴν ἀρχὴ τὸ πῆρα γιὰ καμμιὰ μεγάλη γιορτινὴ κάρτα,—ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀνοίγουν κι' ἔχουν μέσα φύλλα, τὶς ξέρετε,—ἢ γιὰ κανένα ἀγγελτήριο γάμου. Ἔπειτα, τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ εἶναι γραμμένο σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Κάθε του σελιδίτσα κι' ἄλλη γλῶσσα. Τριανταέξη τὸ ὅλον, ἂν ἀγαπᾶτε! Πολλές, σᾶς βεβαιῶ, δὲν τὶς ἤξερα οὔτε κατ' ὄνομα, οὔτε πὼς ὑπάρχουν! Ἄ, τὶ περίεργο ποὺ εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς μαζεμένα σ' ἕνα βιβλίο ὅλ' αὐτὰ τὰ κείμενα, ὅλα τἀλφάβητα κι' ὅλες τὶς εἰκονίτσες, ποὺ σὲ μερικὲς γλῶσσες χρησιμεύουν γιὰ γράμματα! Τὶ ποικιλία ρυθμῶν καὶ τρόπων στὰ τριανταέξη αὐτὰ κείμενα! Ἄλλα εἶναι γραμμὲς ὁριζόντιες ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' τἀριστερά· ἄλλα γραμμὲς ὁριζόντιες ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' τὰ δεξιά· κι' ἄλλα γραμμὲς κάθετες, κολόννες, ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' τὰ δεξιὰ κι' ἀπὸ τἀπάνω! Ἄλλα πάλι εἶναι τυπωμένα στὸ βιβλιαράκι μὲ τυπογραφικὰ στοιχεῖα· κι' ἄλλα, γιὰ νὰ τυπωθοῦν, ζωγραφίστηκαν, φωτογραφήθηκαν καὶ τυπώθηκαν σὰν εἰκόνες, γιατὶ τὸ τυπογραφεῖο, ἂν κι' ἕν' ἀπὸ τὰ τελειότερα τοῦ κόσμου, δὲν εἶχε τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειαζόνταν!..

Θέλετε τώρα νὰ σᾶς πῶ ὅλες αὐτὲς τὶς γλῶσσες, γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ σεῖς πόσες ξέρατε καὶ πόσες τὶς ἀκοῦτε γιὰ πρώτη φορά; Ὁρίστε, μετρᾶτε καὶ σημειώνετε: Γαλλικά, Ἀλβανικά, Γερμανικά, (μὴ σᾶς φανῇ παράξενο αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα: οἱ γλῶσσες, μετὰ τὰ γαλλικά, ἔρχονται κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά, ἀλλὰ στὴ γαλλικὴ γλῶσσα, Albanais, Allemand κτλ.) Ἀγγλικά, Ἀραβικά, Ἀρμενικά, Βουλγαρικά, Κινεζικά, Δανικά, Ἱσπανικά, Ἐσπεραντικά, Ἐσθωνικά, Φινλανδικά, Ἑλληνικά, Ἑβραϊκά, Ὁλλανδικά, Οὐγγρικά, Ἰρλανδικά, Ἰταλικά, Ἰαπωνικά, Λατινικά, Λατβιεννικά, Λιθουανικά, Νορβηγικά, Περσικά, Πολωνικά, Πορτογαλικά, Ρουμανικά, Ρωσσικά, Σερβικά, Σιαμικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Τουρκικά, Οὐρδουϊκά, Ἰουδαϊκά, —τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα. Ἔ, τί λέτε; Ὁ Μετζοφάντης, ὁ περίφημος Ἰταλός, ποὺ φημιζόταν

ὡς ὁ γλωσσομαθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, λέτε νὰ ἤξερε τίς μισὲς ἀπὸ τίς παραπάνω ζωντανὲς γλῶσσες; Ἐγὼ τουλάχιστο γιὰ τὰ Λατδιεννικὰ καὶ τὰ Οὐρδουϊκά, πολὺ ἀμφιβάλλω . . Κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμα: πόσα χρόνια τῆς ζωῆς του θἄπρεπε νὰ θυσιάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ μάθῃ τὸ τέταρτο ἀπὸ τίς παραπάνω γλῶσσες; Ἐγὼ λέω πὼς θὰ γερνοῦσε ὁ ἄνθρωπος καὶ θὰ παιδευόταν ἀκόμα μὲ γραμματικὲς καὶ μὲ λεξικά!

Ἀλλὰ τί εἶναι τέλος πάντων αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι, ποὺ ἔκριναν ἀναγκαῖο νὰ τὸ γράψουν, νὰ τὸ μεταφράσουν σὲ τριανταέξη γλῶσσες; Εἶναι ἁπλούστατα . . . γιὰ τὰ παιδιά. Καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου, «ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, φυλῆς καὶ θρησκείας». Γιὰ τὰ δικαώματα τῶν παιδιῶν, ποὺ πρέπει νὰ γνωσθοῦν καὶ νἀναγνωρισθοῦν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμα ἑνὸς Διεθνοῦς Συνδέσμου ποὺ ἱδρύθηκε στὴ Γενεύη τῆς Ἑλβετίας,—ἀπὸ κεῖ μᾶς ἦρθε,—μὲ σκοπὸ τὴν προστασία τῶν παιδιῶν. Καὶ φαίνεται πὼς ὁ Σύνδεσμος αὐτὸς κάνει θαύματα. Φανταστεῖτε μόνο ὅτι ἀπὸ τὸ 1920 ποὺ ἱδρύθηκε, ὡς τὸ 1923, ἐμάζεψε περισσότερα ἀπὸ 80,000,000 φράγκα χρυσὰ καὶ μ' αὐτὰ ἐβοήθησε, ἐπερίθαλψε, ἔσωσε ἕνα ἑκατομμύριο φτωχὰ καὶ ἀπροστάτευτα παιδιὰ σὲ σαράντα διάφορα μέρη τοῦ κόσμου! Ἐννοεῖται πὼς ἔχει παντοῦ παραρτήματα, ἀντιπρόσωπους καὶ βοηθοὺς στὸ τεράστιο αὐτὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο. Καὶ τώρα ὁ Σύνδεσμος κηρύττει τὰ «δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ», μὲ σκοπὸ πάλι νὰ τὰ μάθῃ ὁ κόσμος, ἔτσι ὅπως ὁρίσθηκαν κι' ἀποκρυσταλλώθηκαν μὲ λίγα λόγια σὲ μιὰ γενικὴ συνέλευση τοῦ Συνδέσμου στὴ Γενεύη, καὶ τὸ κήρυγμα αὐτὸ νἀποτελέσῃ τὴ βάση μιᾶς κοινῆς προσπάθειας, μιᾶς γενικῆς ἐνέργειας κοινωνικῆς καὶ μιᾶς καινούργιας νομοθεσίας. Γιατὶ τὸ παιδὶ εἶναι τὸ Μέλλον. Γιατὶ τὸ Παιδὶ εἶναι ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχει ἡ κοινωνία. Ἑπομένως κάθε κοινωνία πρέπει νὰ κάνῃ τὰ πάντα γιὰ τὸ Παιδὶ καὶ *πρῶτα-πρῶτα γι' αὐτό*.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε καλύτερα τί λέει τὸ ἴδιο τὸ κήρυγμα. Τὸ βρίσκουμε κι' ἑλληνικὰ στὴ 14 σελίδα τοῦ μικροῦ βιβλίου. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ τὸ ξαναμεταφράσουμε, γιατὶ ἡ μετάφραση ποὺ ἔκαμε ὁ σεβασμιώτατος Δὸν Μάμμος,—ἀντιπρόσωπος, φαίνεται, τοῦ Συνδέσμου στὰς Ἀθήνας,—μπορεῖ νὰ εἶναι μ' ὡραῖα ἑλληνικὰ στοιχεῖα καὶ μ' ἑλληνικὲς λέξεις κλασσικές, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαια στὴ γλῶσσα μας. Λοιπόν: «*Κήρυγμα τῆς Γενεύης*.—Μὲ τὸ παρὸν Κήρυγμα τῶν Δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ, ποὺ λέγεται Κήρυγμα τῆς Γενεύης, οἱ ἄντρες κι' οἱ γυναῖκες ὅλων τῶν Ἐθνῶν ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ Ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ χορηγήσῃ στὸ Παιδὶ ὅ,τι καλύτερο ἔχει, κι' ἐπιβεβαιώνουν τὰ καθήκοντά των, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, φυλῆς καὶ θρησκείας.—Α΄. Τὸ Παιδὶ πρέπει νὰ κατασταθῇ ἱκανὸ γιὰ μιὰ κανονικὴ ἀνάπτυξη, ἠθικὴ καὶ διανοητική. Β΄. Τὸ Παιδὶ ποὺ πεινᾷ, πρέπει νὰ τραφῇ· τὸ ἄρρωστο Παιδὶ πρέπει νὰ κοιταχθῇ· τὸ καθυστερημένο Παιδὶ πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ· τὸ παραστρατισμένο Παιδὶ πρέπει νὰ ξαναμπῇ στὸν ἴσιο δρόμο· τὸρφανὸ καὶ τὸ ἀπαρατημένο Παιδὶ πρέπει νὰ περιμαζευθῇ καὶ νὰ βοηθηθῇ.—Γ΄. Τὸ Παιδὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ λαβαίνῃ βοήθεια σὲ καιροὺς γενικῆς δυστυχίας —Δ΄. Τὸ Παιδὶ πρέπει νὰ κατασταθῇ ἱκανὸ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του καὶ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ κάθε ἐκμετάλλευση.—Ε΄. Τὸ Παιδὶ πρέπει νἀνατραφῇ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὀφείλει νὰ διαθέσῃ τίς καλύτερές του ἰδιότητες στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀδελφῶν του».

Αὐτὸ εἶναι τὸ Κήρυγμα τῆς Γενεύης. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ κομψὸ βιβλιαράκι τυπώθηκε σὲ τριανταέξη γλῶσσες. Ἂς μάθῃ λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος τί ἀξίζει τὸ παιδὶ καὶ τί πρέπει νὰ κάνῃ κάθε κοινωνία γιὰ τὰ παιδιά της.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5΄. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάννης ἦταν στὴ θέση του καὶ ἅμα εἶδε τὴν Ἀνθούλα, ἔτρεξε κοντά της. Ἀμέσως, ἀπ' τὸ πρόσωπό της, κατάλαβε πὼς ἦταν λυπημένη καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί σοῦ ἔκαμαν ἐκεῖ ποῦ πῆγες;

—Ὤ! ὄχι ἡ κυρία...

—Ἀλλὰ ποιός;

—Ὁ Πάτροκλος.

—Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κὺρ Πάτροκλος;

—Ὁ γιός της... Κανένας ὅμως δὲν θὰ τὸν πίστευε γιὰ γιὸ τῆς κυρίας Λάντη, ἔτσι κακὸ παιδὶ ποὺ εἶναι!.. Μοῦ χτύπησε στὸ πρόσωπο τὸ φαΐ καὶ τὰ ροῦχα ποὺ μοῦ χάρισε ἡ μητέρα του.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ καμώματα τοῦ Πάτροκλου.

—Ἄ, τὸ παλιόπαιδο! φώναξε ὁ Γιάννης μὲ θυμό. Νὰ μοῦ πέσῃ καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια, θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!..

—Ὄχι, Γιάννη, μὴν τὸ λὲς αὐτό! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπήσῃς τὸ ξένο παιδί.

—Καὶ πῶς ἐκεῖνος σ' ἔκανε κι' ἔκλαψες, σένα ποὺ δὲν πειράζεις οὔτε μερμήγκι; Ἦταν σωστὸ αὐτό;

—Μὰ μπορεῖ νὰ τοῦ φάνηκε πὼς ἡ μητέρα του μοῦ ἔδωσε περισσότερ' ἀπ' ὅσα ἔπρεπε. Γιατὶ κοίττα, Γιάννη, κοίττα πῶς μ' ἐστόλισε!..

Κι' ἡ Ἀνθούλα γύρισε ἀπ' ὅλες τίς μεριές, γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ φίλος της τὴ φούστα της, τὴν ποδιά της, τὰ παπούτσια της καὶ τὶς κάλτσες της. Ἡ λύπη τῆς εἶχε φύγει πιά, γιατὶ καὶ μόνη ἡ θέα τοῦ Γιάννη ἔφτανε νὰ τῆς στεγνώνῃ τὰ δάκρυα.

—Ἀλήθεια, Ἀνθούλα, τῆς εἶπε αὐτός· ποτὲ δὲ σὲ εἶδα ἔτσι ὄμορφη. Καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ ξέπλεκα τί μακρυὰ ποὺ εἶναι!.. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ χορέψω μαζί σου, ὅπως χορεύουν τὰ πανηγύρια στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ!

Κι' ὁ Γιάννης, κρατῶντας τὴν Ἀνθούλα ἀπ' τὸ χέρι, ἄρχισε τὸ συρτό. Γελοῦσαν καὶ χόρευαν τὰ δυὸ παιδιά. Καὶ δὲν ἐστάθηκαν, παρ' ἀφοῦ κουράστηκαν.

—Τώρα πιὰ δὲν εἶσαι λυπημένη, ἔ, Ἀνθούλα μου;

—Ὤ, καθόλου!

—Βλέπεις λοιπὸν πὼς ἐγὼ μονάχα εἶμαι φίλος σου κι' ἐγὼ μονάχα σἀγαπῶ; Οἱ ἄλλοι τίποτα!

—Μὰ κι' ἐγὼ σἀγαπῶ πολύ, Γιάννη! Ὡστόσο ἡ ὥρα πέρασε καὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Ἔλα μαζί μου, ὁ πατέρας μου τώρα σὲ γνωρίζει. Ἂν θέλῃς μάλιστα, νὰ καθήσῃς νὰ δειπνήσουμε μαζί· τὰ φαγιά μας δὲν θἄναι σὰν τὰ δικά σας, μὰ ἡ χαρὰ ποὺ θἄχω, θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξη.

—Κι' ἐγὼ θὰ χαιρόμουν, Ἀνθούλα, μὰ στὸ σπίτι μας θἀνησυχοῦσαν. Ἔρχουμαι καμμιὰν ἄλλη μέρα, νὰ τὸ ξέρουν.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ χωρίστηκαν καὶ καθέν' ἀπὸ ἄλλο δρόμο γύρισε στὸ σπιτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ εὐτυχία τῆς Ἀνθούλας καὶ τοῦ πατέρα της μεγαλώνει.

Ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ πατέρας της ἦταν τώρα ἥσυχοι, γιατὶ δὲν εἶχαν πιὰ φόβο νὰ τοὺς βγάλῃ ὁ Θάνος. Ἡ μικρὴ πήγαινε ταχτικὰ στὴ βίλλα, μὰ ἔκανε κι' ὅλες τίς δουλειὲς στὸ σπιτάκι τους.

Κάθε ὀκτὼ πήγαινε καὶ στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη.

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα, χτυποῦσε ἡ καρδιά της μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξαναἴδεπε τὸν κακὸ ἐκεῖνο Πάτροκλο. Εἶχε τύχη ὅμως, γιατὶ τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε, ὁ γιὸς τῆς κυρίας Λάντη ἔλειπε στῆς θειᾶς του, ποὺ κατοικοῦσε ἀρκετὰ μακρυά, κι' ἔτσι ἡ εὐχαρίστησή της δὲν ταράχτηκε καθόλου.

Οἱ ὑπηρέτες τὴν πῆραν ἀπὸ καλό, γιατὶ ἦταν πάντα πρόθυμη νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεώνῃ ὅλους. Στὴν κουζίνα, βοηθοῦσε τὴ μαγείρισσα κι' ἐκαθάριζε τὰ χόρτα· στὴν κάμαρα τῶν ἀσπρορούχων βοηθοῦσε τὴν Ἀργυρώ. Ἡ κυρία Λάντη εὐχαριστιόταν νὰ μιλᾷ μαζί της· κι' ὅσο ἔβλεπε πὼς ἦταν καλὸ κι' ἔξυπνο κορίτσι, τόσο τὴ συμπαθοῦσε κι' ἤθελε νὰ τῆς κάνῃ καλοσύνες.

Πολὺ ὄμορφα πέρασαν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι ἡ Ἀνθούλα, ὁ Γιάννης κι' ἡ Βασιλική. Ὅλοι εἶχαν τότε ἐργασία. Ὁ Φραντὴς ἐθέριζε καὶ δεμάτιαζε· τὰ παιδιὰ στέγνωναν τὸ χόρτο. Νὰ βλέπατε τί βία τοὺς ἔπιανε, ὅταν ἔβλεπαν ψηλὰ κανένα σύννεφο νὰ τοὺς φοβερίζῃ μὲ βροχή! Ὁ Γιάννης ἀνέβαινε ἀπάνω στὶς θημονιὲς καὶ πατοῦσε τὸ χόρτο ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ θεριστὲς μὲ τὰ δίκρανά τους. Ἔπειτα, ἀφοῦ στέγνωναν οἱ θημονιές, δεμάτιαζαν ἐκεῖνοι τὸ χόρτο καὶ τὸ φόρτωναν στ' ἁμάξια. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία γινόταν μέσα στὴ ζέστη· κανένας δὲν ξεκουραζόταν τὴν ἡμέρα κι' ὅλοι τὸ βράδυ ἦταν κατακουρασμένοι.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἐπρότεινε νὰ κοιμᾶται ἡ Ἀνθούλα στὴ βίλλα, στὸ κρεββάτι τῆς Βασιλικῆς, γιὰ νὰ ξεκουράζεται πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸν κόπο τῆς ἡμέρας. Τὰ δυὸ κορίτσια χάρηκαν μὲ τοῦτο πολύ, γιατ' εἶχαν γίνει ἀληθινὲς φιληνάδες. Ἔτσι ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ τελείωσε μὲ τὸ καλὸ κι' ὁ Δεμάρας φύλαξε στὶς ἀποθῆκες του τὸ ξερὸ χόρτο. Ἀλλὰ ἐνῷ θέριζαν ἀκόμα, οἱ θεριστὲς εἶχαν βρῇ δυὸ περδικοφωλιές. Δυστυχῶς τὸ κεφάλι τῆς μάννας τὸ εἶχαν κόψει μὲ τὸ δρεπάνι. Τί θὰ γινόνταν τὰ καϊμένα ταὺγουλάκια ποὺ ἦταν ἀκόμα ζεστά;

—Δός μου τα μένα, κυρὰ-Δεμάραινα, εἶπε ἡ Ἀνθούλα, νὰ τὰ πάω γρήγορα στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη. Ὁ δασοφύλακας θὰ τὰ βγάλῃ μὲ καμμιὰ κλώσσα. Ξέρει αὐτὸς τὸν τρόπο. Τὸν εἶδα ποὺ τὄκανε κι' ἄλλη φορά. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ποὺ δὲν ἀφήσαμε νὰ ψοφήσουν μέσα τὰ περδικάκια!

Κι' ἡ Ἀνθούλα τύλιξε μὲ στουππιὰ τὰ εἴκοσι αὐγά,—γιατὶ εἴκοσι εἶχαν μέσα οἱ δυὸ φωλιές,—κι' ἔτρεξε στῆς κυρίας Λάντη.

Ὁ γέρο-Ἀλάρτης, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐτάτζε τοὺς σκύλους του.

—Θέλεις, μπάρμπα, δυὸ περδικοφωλιές; τὸν ρώτησε ἡ μικρή.

—Ποῦ ν' τις; Ποῦ τὶς βρῆκες; Μὴν τὶς ξεσήκωσες ἐσύ; Ξέρεις τί σοῦ κάνω!..

—Ὄχι, ἐγώ, μπάρμπα-Ἀλάρτη! ἡ κυρὰ-Δεμάραινα τὶς βρῆκε στὸ χωράφι της. Τὴ μάννα τὴ σκότωσαν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν οἱ θεριστάδες. Κι' ἐγὼ πῆρα ταὺγὰ καὶ σοῦ τἄφερα γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν.

—Ἂν εἶν' ἔτσι, ἀλλάζει. Καλὰ ἔκανες, κόρη μου. Δός μου τα. Ἴσα-ἴσα μιὰ κόττα εἶναι σήμερα νὰ κλωσσήσῃ καὶ θὰ τῆς τὰ βάλω στὴ φωλιά της. Νά, πάρε πέντε δεκάρες γιὰ τὸν κόπο σου.

—Δὲ θέλω λεφτά, μπάρμπα—Ἀλάρτη. Ἐσὺ πάντα μοῦ δείχνεις καλοσύνη.

Ἡ Ἀνθούλα ἔδωσε ταὺγὰ στὸ γέρο φύλακα καὶ γύρισε στὴ βίλλα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασία της.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ θερισμὸ τοῦ χόρτου, ἦρθε ὁ θερισμὸς τοῦ σταριοῦ, τὸ καθαυτὸ θέρος,—καὶ τέλος ὁ τρύγος. Καὶ νὰ τὸ φθινόπωρο, ὁ Ὀχτώβρης, ὁ Νοέμβρης, μὲ τὶς βροχὲς καὶ τὶς κακοκαιρίες τους. Ἀλλὰ καὶ τότε δὲν στενοχωριόταν ἡ Ἀνθούλα. Εἶχε μάθει νὰ πλέκῃ κι' ἔκανε κάλτσες τοῦ πατέρα της.

Μιὰ Κυριακή, ἡ κυρία Λάντη πῆγε νὰ λειτουργηθῇ στὰ Καλύβια, ἂν καὶ συνήθως λειτουργιόταν στὸ παρεκκλήσι τοῦ μεγάρου της. Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴ λειτουργία, μπῆκε στὸ σπιτάκι τῆς μικρῆς της προστατευόμενης.

—Ἐδῶ εἶν' ὁ πατέρας σου, Ἀνθούλα; τὴ ρώτησε. Ἔχω νὰ τοῦ μιλήσω.

—Πῆγε μιὰ στιγμὴ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γειτόνους ποὺ βάζουνκρασὶ στὰ βαρέλια. Θὰ πάω νὰ τοῦ φωνάξω νἄρθῃ στὴ στιγμή!

Ἡ Ἀνθούλα ἔφυγε τρέχοντας καὶ σὲ λίγο γύρισε μὲ τὸν πατέρα της.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. *Ἀρ. Π. Κ.* καὶ *Γρ. Ξ.*

ΑΧ, ΤΟΝ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΑ!...

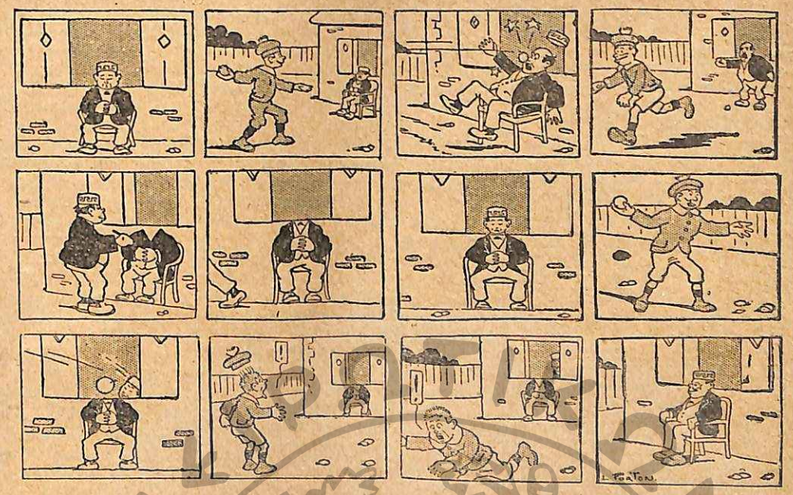

Ὁ κ. Νέστωρ Κεφαλάς, ἕνας γέρος ζωγράφος, εἶχε τὴν ἀθῶα συνήθεια νὰ κοιμᾶται τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ γεῦμά του, ἀλλὰ ὄχι στὸ κρεββάτι. Ὅταν τουλάχιστο τὸ ἐπέτρεπε ὁ καιρός, τοποθετοῦσε τὴν πολυθρόνα του ἀπέξω ἀπὸ τὸ παράθυρό του,—ἦταν τὸ πιὸ ἡσυχερὸ μέρος τοῦ κήπου,—καὶ καθισμένος ἀναπαυτικά, τὸν ἔπαιρνε ὡς τίς δυὸ καὶ κάποτε ὡς τὶς τρεῖς... Ἀλλὰ κι' ὁ μικρὸς του γείτονας, ὁ Τόλης, ἕνα διαβολόπαιδο, εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πειράζῃ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ κάνῃ γοῦστο. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπέξω κι' ἔβλεπε τὸν κ. Κεφαλὰ νὰ κοιμᾶται στὴν πολυθρόνα του, ἔφτιανε μιὰ μπάλα ἀπὸ χαρτί, ἀπὸ πανί, ἀπ' ὅ,τι ἔβρισκε, καὶ τοῦ τὴν πετοῦσε. Ἦταν καλὸς σκοπευτὴς ὁ μικρὸς μάγκας. Καὶ συνήθως ἡ μπάλα του ἔβρισκε τὸν κοιμισμένο στὴ μύτη. Ξυπνοῦσε ὁ γέρος τρομαγμένος, ἔβλεπε τὸν Τόλη νὰ φεύγῃ τρέχοντας—τρέχα πιάσ' τον!—καὶ ξανακοιμόταν τρίβοντας τὴ μύτη του κι' ὁρκιζόμενος ἐκδίκηση...

Αὐτὸ γινόταν ταχτικά. Ἐπιτέλους ὁ κ. Κεφαλάς, ποὺ δὲν ἦταν κοὐτὸς ἄνθρωπος, σοφίστηκε τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Ἐκάθησ' ἕνα πρωὶ καὶ ζωγράφισε στὸν τοῖχο τὸν ἑαυτό του καθισμένο στὴν πολυθρόνα. Μόνο κεφάλι δὲν τοὔκανε. Ἀλλὰ πῆγε αὐτὸς ἀπὸ μέσα καὶ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο σὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται παρὰ τὸ κεφάλι του ἀπάνω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ζωγραφισμένου ἀνθρώπου. Κι' ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν σὲ λίγο πέρασε ὁ Τόλης, ἐνόμισε φυσικά,—ποῦ νὰ φανταστῇ!—πὼς ὁ ἴδιος ὁ κ. Κεφαλὰς κοιμόταν καθισμένος ἐκεῖ ἀπέξω ὅπως πάντα. Καὶ ὅπως πάντα, τὸ πειραχτήρι τοῦ πέταξε τὴ μπάλα του στὴ μύτη.

Ἀλλά... ὤ, τί ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα! Τὸ κεφάλι τοῦ κ. Κεφαλᾶ χάθηκε ἀμέσως καὶ τὸ κορμί του ἔμεινε στὴν πολυθρόνα ἀκέφαλο! Γιατὶ—καταλαβαίνετε,—μόλις ἐύπνησε μὲ τὴ μπαλιά, ὁ κ. Κεφαλὰς χαμήλωσε κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι του ἀπὸ μέσα. Τοῦ Τόλη ὅμως δὲν τοῦ ἔμεινε ἀμφιβολία πὼς τοῦ τὸ πῆρε ἡ μπάλα του! Τοῦ ἦρθε τότε σὰν τρέλλα. Καὶ πῆρε τὰ βουνὰ φωνάζοντας: «Ὤχ! ἀποκεφάλισα τὸν κ. Κεφαλά! . δυστυχία μου! ἐσκότωσα τὸν ἄνθρωπο!»

Εἶδαν κι' ἔπαθαν οἱ δικοί του νὰ τὸν περιμαζέψουν, νὰ τὸν ἡσυχάσουν, νὰ τὸν πείσουν πὼς ὁ κ. Κεφαλὰς ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Τὰ πίστεψε ἢ ὄχι, ὁ Τόλης δὲν ἐτόλμησε πιὰ νὰ ξαναζυγώσῃ. Κι' ἀπὸ τότε ἄφησε τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ εἶχε, ἐνῷ ὁ κ. Κεφαλάς, ἀνενόχλητος πιά, ἐξακολούθησε τὴ δική του, τὴν ἀθῶα...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΕΦ. Ε'. (Συνέχεια· ἐκ σελ. 126)

γ'. —Κάθε παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀνάλογο ἀντίτιμο καὶ *συγχρόνως* ἀπὸ τὴ δήλωση τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ τὸν ἐγγράφει, ὅτι εἶναι *ξεσπάθωμά του* γιὰ τὸ Διαγωνισμό. Ἐπίσης ὅταν ξεσπαθώνῃ κανεὶς ἐκ μέρους Μικροῦ Συλλόγου, πρέπει, κάθε φορὰ ποὺ στέλνει παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, νὰ δηλώνῃ ὅτι εἶναι ξεσπάθωμα τοῦ δεῖνα Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετὰ τὴν ἐγγραφὴ δὲν εἶναι δεκτές. Οὔτε *μεταβίβαση* ξεσπαθώματος γίνεται. Ἅμα δηλαδὴ ἕνας νέος συνδρομητὴς γράφτηκε πιὰ ὡς ξεσπάθωμα τοῦ δεῖνα συνδρομητοῦ ἢ τοῦ τάδε Συλλόγου, δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κατόπι στὸ ξεσπάθωμα ἄλλου, εἴτε Συλλόγου εἴτε συνδρομητοῦ.

δ'. —Κι' ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται στὸ ξεσπάθωμα ἐκείνου ποὺ τοῦ πληρώνει τὴ συνδρομή, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ μὲ τὴν παραγγελία. Ἐπίσης περνᾷ στὸ ξεσπάθωμα τοῦ συνδρομητοῦ *ποὺ στέλνει τὸ ἀντίτιμο* καὶ ἡ στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου *ἀνανέωση* τῆς συνδρομῆς ἑνὸς ἐξάμηνου ἢ τρίμηνου συνδρομητοῦ, εἴτε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔγραψε στὴν ἀρχή, εἴτε ἄλλος. Ἡ *ἀπευθείας* ὅμως ἀνανέωση δὲν περνᾷ στὸ ξεσπάθωμο κανενός.

ε'. — Ἐγγραφὲς συνδρομητῶν γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ξεσπαθώματος γίνονται σ' *ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου*. Κάθε φορὰ ποὺ βρίσκει κανεὶς ἕνα νέο συνδρομητή, μπορεῖ νὰ στέλνῃ *ἀμέσως* τὸνομά του, τὴ διεύθυνσή του καὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς συνδρομῆς του, γιὰ νὰ γράφεται χωρὶς ἀναβολή. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ περιμένῃ μήτως βρῇ κι' ἄλλους, γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

ς'. — Ὁ διαγωνιζόμενος στὸ Ξεσπάθωμα συνδρομητὴς πρέπει νἄχῃ πληρώσει τὴ δική του συνδρομὴ γιὰ τὸν ἴδιο χρόνο. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νἄχῃ καὶ ψευδώνυμο.

ζ'.—Οἱ συνδρομὲς τοῦ Ξεσπαθώματος λογαριάζονται *εἰς φύλλα*. Καθένας δηλαδὴ ποὺ ἔκαμε συνδρομητάς, θεωρεῖται ὅτι ἐξόδεψε τόσα φύλλα, ὅσα θὰ σταλοῦν στοὺς συνδρομητάς του ὡς τὸ τέλος τῆς συνδρομῆς τους. Π: χ: ἕνας ποὺ ἔκανε ἕνα ἐτήσιο συνδρομητή, εἶναι σὰ νὰ ἐξόδεψε 52 φύλλα· ἂν ἔκανε δυὸ ἐτησίους, ἐξόδεψε 104 φύλλα· ἕναν ἑξάμηνο, 26 φύλλα, καὶ καθεξῆς. Μ' αὐτὴ τὴ βάση βγαίνουν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ μοιράζουνται τὰ βραβεῖα κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

η'.—*Οἱ δεκαπέντε πρῶτοι*, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου (πάντα ὅμως ὄχι λιγότερα ἀπὸ 780) παίρνουν *Βραβεῖο Πρώτης Τάξεως*. Ἂν ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 15ο βραβευμένο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, *ὅσοι κι' ἂν εἶναι*. Ἐκεῖνος πάλι ποὺ ἔχει ξοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα ἀπ' ὅλους, ὁ πρῶτος, ἀνακηρύσσεται *Κορυφαῖος* κι' ἂν διαγωνίζονται καὶ Σύλλογοι, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πρῶτος πάλι στὸ ξεσπάθωμα, ἀνακηρύσσεται χωριστὰ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*.

θ'.—Ἄλλοι *εἰκοσιπέντε* κατόπι, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὰ μισὰ τοὐλάχιστο φύλλα ἀπὸ τὸν τελευταῖο τοῦ Βραβείου Πρώτης, παίρνουν *Βραβεῖο Δευτέρας Τάξεως*. Κι' ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 25ο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, *ὅσοι κι' ἂν εἶναι*.

ι'.—Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι παίρνουν Ἔπαινο.

ια'.—Ὅλοι οἱ βραβευμένοι, εἴτε μὲ Πρώτης εἴτε μὲ Δευτέρας Τάξεως Βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στεῖλουν τὴ *φωτογραφία* τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ γιὰ δῶρο, παίρνουν *βιβλία* κατ' ἐκλογή τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνο ποὺ ἐκδίδει ἡ Διάπλασις, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει καθένας. Ἔτσι ὁ Κορυφαῖος τῆς *Πρώτης Τάξεως* παίρνει *60 λεπτῶν* βιβλία γιὰ κάθε δέκα του φύλλα, καὶ *40 λεπτῶν* οἱ λοιποί. Π: χ: ἕνας ποὺ ξόδεψε 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος —εἴτε Σύλλογος εἴτε ἄτομο, μπορεῖ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60) κι' ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους δρ. 60 (150×40.) Ὁ Κορυφαῖος πάλι τῆς *Δευτέρας Τάξεως* παίρνει βιβλία *40 λεπτῶν* γιὰ κάθε δέκα του φύλλα καὶ *30 λεπτῶν* οἱ λοιποί. Τέλος οἱ *Ἐπαινούμενοι* παίρνουν γενικῶς *20 λεπτῶν* βιβλία γιὰ κάθε δέκα τους φύλλα.

Σημείωσις:—Ἐκτὸς ἀπὸ τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης της, μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγείλῃ, γιὰ δῶρο του, καὶ μιὰ συνδρομὴ γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἢ τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἢ Λυσόχαρτα κτλ. Ὄχι ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

4.—Γίνονται κι' ἄλλοι διάφοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ἀγγλικοῦ ἢ Γερμανικοῦ, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας, Κρυπτογραφικοῦ, Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν κτλ. κτλ. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶναι *τακτικοί* ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται *ἐκτάκτως*, εἴτε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, εἴτε κάθε δυὸ χρόνια, μερικοὶ καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ προκηρύσσεται ἕνας τέτοιος ἔκτακτος Διαγωνισμός, βλέπει κανεὶς τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὁδηγίες στὴ σχετικὴ προκήρυξη.

5.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, γίνεται ἐκτάκτως κι' ἕνας ἄλλος μεγάλος καὶ σπουδαῖος Διαγωνισμός, ὁ λεγόμενος *Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*. Προτείνεται μιὰ ἐρώτηση, οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν καὶ βραβεύονται οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις. Κρίνονται ὅμως ὅλες σὲ μιὰ συνεδρίαση τοῦ *Σπιτικοῦ τῆς Διαπλάσεως*, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀπὸ τὴν οἰκονόμο της Κυρὰ-Μάρθα, τὸν ψυχογιὸ καὶ γραμματικό της Ἀνανία, τὶς Δώδεκα ἀδελφές του, τὴ μαύρη τους γάτα Πίσσα κτλ. Τὰ πρακτικά, νὰ ποῦμε, αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, ποὺ τὰ κρατεῖ συνήθως ὁ Ἀνανίας, εἶναι κι' ἡ κρίση τοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ τἀποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύονται στὸ φύλλο μὲ σχετικὲς γελοιογραφίες.

6.—Ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ κι' ἡ κρίση τοῦ καθενός, ποὺ ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

Σημείωσις:—Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ κανεὶς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ κάνουν χωριστὰ μερικοὶ συνδρομηταὶ ἢ Σύλλογοι Συνδρομητῶν, δημοσιεύοντες Προκηρύξεις κι' Ἀποτελέσματα στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες μὲ πληρωμή. Ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς Διαγωνισμούς, οὔτε καμμιὰ εὐθύνη ἀναλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Διαίρεση τῶν Διαγωνισμῶν.—Ἀρίθμηση τῶν Διαγωνισμῶν.—Τὰ Βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν.—Τὰ Εὔσημα καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως γενικὰ διαιροῦνται σὲ Μεγάλους καὶ σὲ Μικρούς. *Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ* εἶναι: τὸν Ἀσκήσεων, τῶν Λύσεων, τοῦ Διηγήματος, τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. *Μικροὶ Διαγωνισμοὶ* εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων καὶ τὸν Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων, ποὺ θεωροῦνται *ἰδιαίτεροι*

2.—Οἱ *Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ* ἔχουν δικό τους *αὔξοντα ἀριθμό*. Ἄρχισαν νἀριθμοῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς «Διαπλάσεως» κι' ἐξακολουθοῦν νὰ παίρνουν τὸν ἀριθμό τους κατὰ τὴ σειρὰ ποὺ προκηρύσσεται καθένας, ἀδιάφορα τί εἶδους εἶναι. Ἔτσι π:χ: ὁ 207ος ἦταν Διαγωνισμὸς Λύσεων, ὁ 208ος ἦταν Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, ὁ 209ος ἦταν πάλι Διαγωνισμὸς Λύσεων καὶ καθεξῆς. (Ὁ τωρινὸς Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων ἔχει ἀριθμὸ 213. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι, ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῆς «Διαπλάσεως» ὡς τώρα, ἔχουν προκηρυχθῆ 213 διάφοροι Μεγάλοι Διαγωνισμοί, καὶ ὄχι μόνο Διαγωνισμοὶ Λύσεων. Ὁ δὲ 214 ποὺ θὰ προκηρυχθῇ, μπορεῖ νὰ εἶναι πάλι καὶ Διαγωνισμὸς Λύσεων, ἀλλὰ καὶ Ἀσκήσεων, καὶ Διηγήματος κτλ.) Χωριστὴ ἀρίθμηση, ἰδιαίτερη, ἔχουν: οἱ Κυριακὲς Διαπλάσεως (Πρώτη Κυριακή, Δευτέρα Κυριακή, Εἰκοστὴ Κυριακή, Τριακοστὴ Τρίτη Κυριακὴ καὶ καθεξῆς) καὶ οἱ Διαγωνισμοὶ τοῦ Ξεσπαθώματος (1ος 2ος κ.τ.λ. ὁ τωρινὸς εἶναι 24ος.) Ὅσο γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων, τῶν Ψευδωνύμων καὶ αὐτοὶ ὁρίζονται μὲ τὸ ἔτος: Τὰ Εὔσημα τοῦ 1ου, τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1923 καὶ καθεξῆς.

3.—*Οἱ βραβευμένοι* στοὺς *μεγάλους Διαγωνισμοὺς* ἔχουν τὰ ἀκόλουθες τιμὲς καὶ ἀμοιβές:

α'.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει *Βραβεῖο*, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ τὴ *φωτογραφία* του, νὰ δημοσιευθῇ *δωρεάν*. Ὅταν Διαγωνισμὸς εἶναι πρὸς σύνθεση Διηγήματος, ἢ Κυριακή, δημοσιεύεται καὶ τὸ διήγημά του ἢ ἀπάντησή του στ' Ἀποτελέσματα. Κοὶ τέλος παίρνει γιὰ δῶρο βιβλία ἀξίας *10 δραχμῶν* κατ' ἐκλογή του, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ἐκδόσει ἡ Διάπλασις.

Σημείωσις: — Οἱ φωτογραφίες τῶν βραβευμένων δημοσιεύονται στὸ φύλλο ἀπὸ 4 ἢ 5 μῆνες. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ στέλνεται *συνηθισμένες* φωτογραφίες σχήματος *κάρτ-βιζὶτ* ποὺ λένε οἱ φωτογράφοι, καὶ μόνο *μπρόστινες*, ὄχι ὁλόκληρο τὸ σῶμα, γιὰ ὁμοιομορφία. Πίσω ἀπὸ τὴ φωτογραφία, ὁ βραβευμένος πρέπει νὰ σημειώνῃ τὄνομά του, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν βραβεύθηκε μὲ ψευδώνυμο,) τὸ διαγωνισμὸ ὁποῦ ἐβραβεύθηκε καὶ νὰ δηλώνῃ τὴν ἐπιθυμῆ νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του μόνο μὲ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ ἢ καὶ μὲ τὄνομά του.—Τὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου, ὁ Α' Βραβεῖα κι' ἂν πάρῃ κανεὶς μόνο μιὰ φωτογραφία του μπορεῖ νὰ στεῖλῃ. Ἂν ξαναβραβευθῇ ὅμως καὶ τὸν ἄλλο χρόνο ἀργότερα, μπορεῖ νὰ στεῖλῃ καινούργια φωτογραφία του νὰ ξαναδημοσιευθῇ.

β'.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει *Βραβεῖο* μπορεῖ νὰ διαλέξῃ τὸ δῶρο βιβλία ἀξίας *δραχμῶν 3* ἐκεῖνα ποὺ παίρνει *Γ' Βραβεῖο*.

γ'.—Οἱ *Ἰσότιμοι* τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, στὸ *Α' Βραβεῖο*, ἔχουν ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ στεῖλουν τὴ φωτογραφία τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ στεῖλουν μαζὶ καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Ἀγαπητοῦ μας *Ἀγορομίτσου*, ἡ *Μαρίκα Γ. Μηταλιᾶ*, ποὺ ξεσπάθωνε κι' αὐτὴ ἄλλοτε ὅπως τώρα ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας*. Μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς λόγους της μὲ τὸν κ. R. H. Philips, Ἄγγλο ἀξιωματικό, ποὺ ἤγειρε στὴν Ἀλεξάνδρεια στὶς 25 Φεβρουαρίου. Τῆς εὔχομαι ἀνθόσπαρτη ζωή τῆς καὶ πάντα κρατῶ τὴν ὑπόσχεσή της ὅτι καὶ παντρεμένη δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃ.

Κόντε Ρεσπαγάκη, ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαΐδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀπαντᾷ: Αὐτὸς δὲν μᾶς ἀφίνει τὸν ἄνθρωπο ἐκείνους τοὺς καθώς λές, ἀπ' τὴ εὐχαρίστησή τους τὸ κάνουν ἐνῷ κατοικοῦν οἱ ἴδιοι. Ὁ κ. Φαΐδων, ὅπως κι' ἐγώ, δὲν ἀνακατευόμαστὰ καθόλου στὴν πολιτικὴ καὶ δὲν ἔχουμε τὴν «κληρονομικὴ πολιτικομανία». Ὥστε μποροῦμε νὰ συμβουλεύουμε τὰ παιδιά μας νὰ μὴν ἀνακατεύουνται κι' αὐτά. Ἔπειτα, δὲν παραδέχεσαι σὺ πὼς ὑπάρχουν ἀσχολίες ἕξεις, διασκεδάσεις, βιβλία, φαγητὰ ἀκόμα καὶ ποτά, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπουνται στοὺς μεγάλους, ὄχι ὅμως καὶ στὰ παιδιά, καὶ πὼς ἕνας πατέρας ποὺ καπνίζει, μπορεῖ ἐξαιρετα νὰ μὴν ἀφίνῃ τὰ παιδιά του νὰ καπνίζουν, ὅπως δὲν τἀφίνει οὔτε νὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο ἢ στὴ λέσχη ὅπου πηγαίνει αὐτός, οὔτε νὰ διαβοζουν τὸ μυθιστόρημα ποὺ διαβάζει; Κάθε ἡλικία, βλέπεις, ἔχει τὰ δικά της κι' ἡ ἀντίρρησή σου στηρίζεται στὸν παραλογισμὸ ὅτι ἕνα παιδὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ ὅ,τι κι' οἱ γονεῖς του, οἱ δασκάλοι του, οἱ μεγάλοι. Καθόλου, φίλε μου!—Ὅταν ἔρθῃ ἡ σειρά του, τὸ κομμάτι σου θὰ δημοσιευθῇ ἂν δὲν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ διορθώματα. Αὐτὸ τὸ μέτρο ἔβαλα γιὰ ὅλους. Οὔτε μποροῦσα νὰ προβλέψω πόσα ἀκριβῶς κομμάτια θὰ χωροῦσαν, γιὰ νὰ μὴν ἐγκρίνω οὔτε ἕνα παραπάνω!

Ἄλλο τοῦτο πάλι! Ἡ *Τρελλὴ Ζωὴ* ἦταν στὰς Ἀθήνας. Περνοῦσε καθημέρα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου. Κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἔσπρωξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ! Κι' ὅμως αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη εὐτυχία κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἀντίκρυζε ἀπὸ μακριά. Ἐνοιωθε πὼς στὴ μεγάλη πόλη δὲν ἦταν ἐντελῶς ξένη. Γιατ' ἤξερε πὼς ἂν ἀνέβαινε τὴ σκάλα μου, τὴν περίμενε κι' αὐτὴ ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ κάνω σ' ὅλα της τὰ πνευματικὰ ἀδέλφια. Αὐτὰ μοῦ γράφει. Ἀλλὰ γιατὶ λοιπὸν δὲν ἦρθε; Γιατὶ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ντρέπεται! Τί κρίμα! Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ τὸ ὑπερνικήσῃ, ὅταν θὰ ξαναπισκεφθῇ τὴν ὄμορφη Ἀθήνα; Ὤ, ναί, πρέπει. Τὰ παιδιά μου δὲ θέλω νὰ ντρέπουνται. Αὐθάδεια βέβαια νὰ μὴν ἔχουν· νὰ ἔχουν ὅμως θάρρος,—τὸ θάρρος ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ζῇ κανεὶς στὸν κόσμο καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι πρέπει. Καλὴ κι' ἡ συστολή· φυσικὴ γιὰ ἕναν κορίτσι κι' ἡ δειλία· ἀλλὰ ὡς ἕνα βαθμο. Ἡ ὑπερβολὴ καὶ τὸ προτέρημα τὸ κάνει ἐλάττωμα.

Μπράβο, *Γαλαξία*, πολὺ πετυχημένα τὰ σκίτσα σου, καὶ τοῦ κ. Νέη ποὺ τὄκαμες ἐκ τοῦ φυσικοῦ, καὶ τοῦ κ. Ξενοπούλου ποὺ εἶναι ἀντιγραφὴ καὶ μεγέθυνση, (ὄχι: «μεγέθυση». μεγεθύνω εἶναι τὸ ρῆμα.) Πολὺ ὡραία κι' ἡ κλίση σου, μηχανικός! Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν τρελλαίνεσαι γιὰ ρόδες, νἀφίνῃς ἡσυχη—τρὸς τὸ παρόν—τὴ ραπτομηχανὴ τῆς μαμμᾶς... Ἡ καϊμένη ἡ γιαγιάκια! νἄχῃς, παιδί μου, πάντα τὴν εὐχοῖλα της.

Καὶ σὲ σένα, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, ἐγκάρδια συλλυπητήρια. Ναί, ἡ κλίση σου στὸ νοικοκυριό, στὰ ἐργόχειρα, στὸ μαγείρεμα, μὰρέσει πολὺ γιὰ κορίτσι· καὶ σήμερα, δυστυχῶς, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἔχουν δίκιο κι' οἱ γονεῖς σου ποὺ θέλουν νὰ τελειώσῃς πρῶτα τὸ Γυμνάσιο. Σήμερα κι' ἡ νοικοκυρὰ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο γίνεται πιὸ μορφωμένη· κι' ἀφοῦ σὺ *μπορεῖς* νὰ μορφωθῇς ἀκόμα, γιατὶ νὰ μὴ τὸ κάνῃς;—Θὰ μαλώσω δεόντως τὸ μπαμπά σου, ποὺ ἔννοεῖ νὰ διαβάζῃ πρῶτα αὐτὸς τὸ φύλλο κι' ἔπειτα νὰ σᾶς τὸ δίνῃ...

Σ' εὐχαριστῶ, *Ὑπνιάρα*, γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ὥστε κι' ὁ δικός σου ὁ μπαμπὰς εἶναι Διαπλασόπουλο; κι' ἀλήθεια, θέλει νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο, ἄμα εἶδε στὸν Ὁδηγὸ πὼς ἐπιτρέπεται... στἀδέλφια τῶν συνδρομητῶν; Τότε λοιπὸν νὰ προσθέσω τὸ ἐρχόμενο ἔτος, «καὶ στοὺς γονεῖς»!.. .—Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ βεβαιότατα μπορεῖς τῶρα νὰ στέλνῃς λύσεις. Δὲν εἶδες τὸν Ὁδηγό;

Σὲ συγχαίρω, *Ἄλκηστις*, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Εἶναι φυσικὸ μερικοὶ μεγάλοι, σὰν τὸν καθηγητή σου, νὰ βρίσκουν καλύτερη τὴ Διάπλασι τοῦ παλιοῦ καιροῦ, εἴτε γιατὶ γραφόταν στὴ γλῶσσα ποὺ ἀκόμα τοὺς ἀρεσει, εἴτε γιατὶ τὰ γραφόμενά της τοὺς ἐντυπωνόταν καὶ τοὺς συγκινοῦσαν τότε ποὺ ἤταν κι' αὐτοὶ παιδιά. Ἀλλὰ ὅταν κρίνῃ χωρὶς καμμιὰ τέτοια προκατάληψη, βλέπει ἕνας μεγάλος πόσο προόδευσε ἀπὸ τότε τὸ περιοδικό μας. Ἀπὸ τὰ δυὸ ποιήματα ποὺ μοῦ ἔστειλες, τὸ «Καλοκαιρινὸ Ἀπόγευμα» μοῦ ἄρεσε. Μὲ λίγα διορθωματάκια θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ. Ὥστε μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς ἀργότερα καὶ γιὰ τὴ Σελίδα.

Μόνο ἕνας ἀνόητος, *Ἀνατέλλουσα Σελήνη*, θὰ προτιμοῦσε ἕνας ξένο συγγραφέα, γιατὶ εἶναι ξένος, ἀπὸ ἕνα δικό μας, ποὺ τὰ ἔργα του θὰ τοῦ ἄρεσαν καλύτερα! Καὶ τέτοιους ἀνόητους, εὐτυχῶς, δὲν ξέρω πολλούς. Ἀπεναντίας βλέπω, ὅτι τὸν κ. Ξενόπουλο π: χ: οἱ Ἕλληνες ἀναγνῶσται τὸν διαβάζουν, τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν θαυμάζουν περισσότερο ἀπὸ κάθε ξένο. Ἐκεῖνα ποὺ ἔγραψε ὁ κ. Παλαμᾶς γιὰ τὴ «Θεία Κωμῳδία» εἶναι πολὺ σωστά, κι' ἂν δὲν τὰ εἶδες ὅταν διάβασες τὴ μετάφραση, μπορεῖ νὰ φταίῃ κι' ὁ μεταφραστής, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φταῖς καὶ σύ, ἂν νομίζῃς ὅτι ποίησις εἶναι μόνο οἱ στίχοι. Ὄχι, ἕνα μεγάλο ποίημα μπορεῖ νὰ μεταφραστῇ καὶ στὸ πεζὸ καὶ πάλι νὰ εἶναι ποίημα.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἰόνιος Ζέφυρος*, *Ἀγριοβιολέττα*, *Αἰγυπτιώτης*, *Λαύρα*, *Λαμπρὸς Ἀστήρ*, *Δοξασμένη Φουστανέλλα* καὶ *Σύλον Ἀπελέκητον*.—Ἐξετέλεσα τσὶ παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Μαμωνᾶ, *Γαληνεμένη Θάλασσα*, *Κωνστ. Ρηγόπουλε*, *Ροδοπούλα*, *χαιρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμιά*, μ' ἐνθουσίασαν τὰ πρῶτα σας γράμματα κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: *Ὁ νέος «ἀποχωρισμὸς»* τοῦ *Χειμάρρου*. *Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ τὸν ξαναστειλε. Τί ἐννοεῖ «νὰ μὴ θίξῃ πρόσωπα»; ἀφοῦ τοῦ ἐνεκρίθη ὁ ἄλλος;—«Ἀναμνήσεις» τῆς Θλιμμένης Μικρασίας. Θὰ γινόταν καλό, πολὺ καλό, ἂν γραφόταν σὲ ἁπλὴ γλῶσσα.—«Μιὰ ἀντίθεση στὴν καρδιὰ τῆς Ἀποκριᾶς» τῆς Ἀντιγόνης Σεφερλῆ. Χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται. Καὶ τὸ διήγημα, μέτρια γραμμένο, θυμίζει πολλὰ τέτοια ὅμοια, ἔμμετρα καὶ πεζά.—Δύο κομμάτια τῆς Σμύρνης, γραμμένα μὲ ἄσχημη γραφομηχανή, εἶναι ἀδιάβαστα. Νὰ τὰ ξαναστείλῃ γιὰ τὴν Γ' τρίμ. καθαρογραμμένα, γιατὶ ἔχει ἐξαντλήσει καὶ τὸ δικαίωμά της γιὰ τὴν τρέχουσα.—Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω καὶ τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ Βωμοῦ.—«Ἡ ζωὴ» τῆς Ξανθούλας· «Ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Φοιτητῆ» τῆς Χαρᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ· «Ἄνοιξη» 2ο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Καλὰ ποιηματάκια καὶ τὰ τρία, καλὲς ἰδέες, ἀλλὰ ἄτεχνη κι' ἀνώμαλη ἡ στιχουργία.—«Ἡ Στάμνα» τῆς Ἀλησμόνητης Μικρασίας· «Ἀπ' τὰ Φαιδρά» τοῦ Ναπολέοντος· «Ἔμπορος ἐπισήμων» τοῦ Ροβέρτου Κόρτις. Ἄνοστα καὶ τὰ τρία. Τὸ πρῶτο μάλιστα οὔτε τὸ κατάλαβα.

Ἐγκρίνονται: 24. «Πατρίδα» τοῦ Πάνου Χειμαριώτη.—25. «Ἔξυπνη Δωποδυσία» τῆς Ἑλληνικῆς Τιμῆς.—26. «Ἀπὸ τὰ Φαιδρὰ» 1ο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.—27. «Τὸ πάθημα τοῦ Μίμη» τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.—28. «Γράμματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο» τῆς Ἀνθούλας.—29. «Σκόρπια Λόγια» τῆς Χλωρίδος.—30. «Μαργαρίτες» τῆς Λεπτῆς Μαργαρίτας.—31. «Τὰ αὐγὰ τοῦ κύρ Κώστα» τῆς Μάγισσας.

Δήλωσις.—*Ἀπὸ σήμερα μέχρι νέας δηλώσεως, νὰ μὴ μοῦ στείλῃ κανεὶς κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Θὰ κρίνω καὶ στὸ ἐρχόμενο ὅσα θὰ ἔχω λάβει, κι' ἔπειτα θὰ σταματήσω. Γιατὶ ἔχουν ἐγκριθῆ πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ χωρέσουν στὰ ὑπολειπόμενα φύλλα αὐτῆς τῆς τριμηνίας κι' ὅσα μείνουν ἐγκεκριμένα, θὰ περάσουν στὴν Γ'. Κατόπι θὰ σᾶς πῶ πότε θὰ ξαναρχίσω νὰ δέχουμαι.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Πάθη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κ. (ποῖα εἶμαι;) Φιλόσοφος, κ. (;)· Ἀγριοτριανταφυλλάκι, κ. (ΑΔ) Ροδοπούλα, κ. (ΜΔ). Ἕνωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀ. Νέβ-Σεχιρλῆς, ἀ. (ΓΦ). Βοσκοπούλα, κ. (ΑΠ). Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀ. (ΓΚ). Διγενὴς Ἀκρίτας, ἀ. (ΧΑ). Ἐλευθερία Πολίτου, κ. (ΕΠ). Ἄνθρωπος τοῦ Βορρᾶ, ἀ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μπαγιαντέρα*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα 18 τετράδια·) ***Λευκὸν Γλάρον*** (εἶχε τυπωθῆ πλέον·) ***Α. Β. Σόφου*** (γιὰ διηγήματα ἔχω τακτικοὺς συνεργάτες· γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, τὸ δικό σου θᾶταν ἐκτενές, οὔτε ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμο·) ***Ὑπὲρ Πατρίδος*** (ἔχει καλῶς· γράφε μου καὶ μὴ φοβᾶσαι·) ***Νοσταλγοῦσαν Σμυρνιοπούλαν*** (γι' αὐτὸ θὰ πῶ στὴν Κυρα-Μάρθα νὰ γράψῃ τίποτα, γιατὶ οἱ «Ἀθ. Ἐπιστολὲς» δὲν εἶναι γιὰ τόσο μικρὰ παιδιά·) ***Δημ. Χ. Παπ.*** (ὑποθέτω ὅτι αὐτὰ εἶναι ἁπλὲς συμπτώσεις· τὸ πολὺ πολὺ μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ὑπηρέτριά σας ἔχει καλύτερο προαίσθημα ἀπὸ σένα· ἀλλὰ «πῶς γίνεται» αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει κανείς·) ***Καπετὰν-Καραπιπέρην*** (τὸ εἶδα τὸ Β' κι' ἐνόησα πῶς ἦταν συνέχεια· βέβαια ποὺ μπορεῖς νὰ στείλῃς ἀργότερα καὶ Γ' καὶ Δ'· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ὄχι, ἡ δήλωσις ἔπρεπε, κατὰ τὸν Κανονισμό, νὰ γίνῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἐγγραφή·) ***ημοκρατικὸν Ἕλληνα*** (ναί, γιὰ τὴ Σελίδα εἶναι δεκτὲς καὶ μεταφράσεις· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Ὀβὶς τῶν 42*** (περιμένω τώρα καὶ τὸ ξεσπάθωμα, νὰ ἰδῶ τί σπαθὶ ἔχουν καί... οἱ ὀβίδες!) ***Ἀρχιζιζάνιο*** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ πρόγραμμα καὶ περιμένει τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν παράσταση·) ***Ραϊμόνδον Φλεριὼ*** (χαίρω πολύ, γράφε μου· θὰ κερδίσῃς τὸ στοίχημα, γιατὶ ἀκριβῶς ὁ κ. Φ. εἶναι στὴ Διάπλασι ἀπὸ τὰ 1895·) ***Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον*** (ἔστειλα· ναί, στὸ Σύλλογό σας μπορεῖτε νὰ προσλάβετε καὶ καλὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γίνουν συνδρομηταὶ ἀργότερα·) ***Ἀρ. Ἀπ. Βέην*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Γεώργιον Ἄββοτ*** (ἔστειλα·) ***Κόμησσαν τῶν Ἀχαρνῶν, Μίρκαν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***17 Μαρτίου***, θὰ παντήσω ὀτὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Μαΐου.

ΔΗΛΩΣΙΣ: ***Ἀσκήσεις καὶ λύσεις δὲν εἶναι δεκταὶ παρὰ συμφωνα μὲ τοὺς ὅρους ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ.***

225. Λεξίγριφος.

Στὴ γενικὴ γλυκοῦ καρποῦ
Ἀρχιερέα βάζω
Καὶ τῆς Γαλλίας ποταμὸ
Εὐθὺς παρουσιάζω.

Ἰαλαξίας

226. Στοιχειόγριφος

Θέλει ὁ λύτης νἄβγῃ ἔξω
Ὅσο βασιλεύει αὐτή;
Θὰ τοῦ χρειασθῇ φανάρι.
Τῆς ἀφαίρεσε ἕνα γράμμα;
Ἂς προσέξῃ, ἂς φυλαχτῇ
Ἀπ' τὴ γάτα μὴ τὴν πάρῃ..

Πεταχτὸ Ναυτάκι

227. Αἴνιγμα

Λάμπει ψηλὰ τὸ ἀρσενικό,
Τὸ θηλυκὸ μιὰ ἐπαρχία.
Κι' ἂν θὲς καὶ τὸ οὐδέτερο,
Πρέπει νὰ ψάξῃς στὴ Χημεία.

Βωμὸς

228. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι χρήσιμο πολὺ
Στὸ μικρὸ τὸ μαθητὴ
Ποὺ σὲ μένα πρωτογράφει·
Μὲ χρειάζονται κι' οἱ τάφοι
Κι' ἂν μᾶλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Βλάκα θὰ σὲ ποῦν οἱ ἄλλοι!

Δρυὰς ἡ Πινδία

229. Ταῦ

+++++++ = Ἔνδοξ. νῆσος
+ = Βαλκ. Κράτος
+ = Λατῖν.ποιητὴς
+ = Ποταμ. Ἰταλ.
+ = Ὄρος τ Ἑλλ.
+ = Μακεδ. ὅπλον
+ = Σάτυρος

Οἱ σταυροὶ καθέτως θεά

Φέρελπις

230–234. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *δεσμός, πόθος, φόρος, νοῦς, λέρος.*

Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου

235. Γριφώδης Ἐπιγραφὴ

Ὦ ψυχή, φυή, τὰ σύρω, ποιῶ, ξύνει μῆλα, κα ἢ θῖ ἢ Ζηεδιγαβία.
Τὶ νὰ εἶναι αὐτό;

Πόλις τῶν Ὀνείρων

236. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν ἀρχαῖον μουσικόν:

1, Βασιλεὺς ὁμηρικός· 2, Θεὸς ἀρχαῖος· 3, Νύμφη ἢ φυτόν· 4, Μοῦσα· 5, Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν· 6, Ἀρχαῖος ζωγράφος.

Ἀφρισμένο Κῦμα

237. Σιδηρόδρομος

Α***Α***Α***Α***Α.**Α
(Θεὰ—Ἀνάπαυσις—Μεταγωγικὸν -Ἐνδύματα—Ἀρχαία βασίλισσα.)

Σωσὼ Θ. Παρασκευᾶ

238. Γρῖφος

τι τι
τι ΤΧ τι τι τι. κις κις κις κις κις κις 1/τι ΧΑ
τι τι τι

Κυματίζουσα Κυανόλευκος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 47

627. Ἀπορῶ (ἀπό, ρῶ.)—628. Λίβανος-Κλίβανος. — 629. Βύας-βόας.—630. Μοναχὸς - Μόναχον. 631. Υ Α Ν 632 - 633
Π Ν Ο Διὰ τ. Ν:
Ε Δ Τ *κῶνος,*
Τ Ο Υ Ρ Κ Ι Α *νόθος (ἢ*
Ο Ε Ι *πόνος)*
Π Α Ω *Λίνος,*
Ο Σ Ν *νέα, Ἄρνος.—637.* Τόπι (ΤοΤΟ,ΠΗγαινε. . . .)—638. ΑΜΥΝΤΑΣ (Ἀνεμώνη, Μάϊος, Ὕαινα, Νέρων Ταϋγετος, Ἄμμος, Σῖτος.) - 639. Πρεσβύτερον σέβου. — 640. *Ἡ πλύντρια ἔπλυνε τὰ ὑποκάμισα.* (Εἰ πλὴν τρία, αἱ πλὴν ε, τᾶ ὑπὸ κᾶ, μισά.) — 641. Brise-bise.—642. Tel maître tel valet.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—449)

"ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ,,

Στὴ Βιβλιοθήκη τῆς «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗΣ» προσέφεραν σὲ τόμους: Κισσὸς 34, Ἄτλας 23, Βάτος 16, Ταϋγετος 7, Ἀφανὴς Ἥρως 6, Σάτυρος 3, Καστανούλα, 2, Ἀλεξανδρινὸ Διαβολάκι 1. Ἐπίσης: Ἄτλας, Σάτυρος καὶ ἀνώνυμος ἀπὸ 10 δραχμές. Τοὺς εὐχαριστοῦμε.

(ΚΔ'—450)

Ὅσους μὲ ἐψήφισαν τοὺς εὐχαριστῶ.
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—451)

Διαπλασόπουλα, Σύλλογοι, μὴ ξεχνᾶτε τήν: ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΑΣ

(ΚΔ'—452)

Μελαψὸ Σκαλιωτάκι, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σου στὸν «Malade imaginaire ὡς Thomas, εἰλικρινῆ συγχαρητήρια ΜΙΡΑΝΤΑ

(ΚΔ'—453)

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα, εὐχαριστῶντας γιὰ τὶς προτάσεις σας δέχομαι Μ. Μ. Στείλατε πρῶτοι ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΔ'—454)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμῶν ζωγραφικῆς. Βραβεύθηκαν: Κυματίζουσα Γαλανόλευκη Μάγισσα. Ἐπαινοῦνται: Μέμφις, Παχυνάκης, Μίρκα. Λοιποὺς εὐχαριστουμεν.-Σύλλογος «Περίδρομος»

(ΚΔ'—455)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος, βραβεῖα δύο, συμμετοχὴ δραχμή. Δ/σις (ΚΔ'—412).

(ΚΔ'—456)

ΑΘΗΝΑ

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις Μαθητικο-φιλολογικὸς Σύλλογος, Σκοπός: ξεσπάθωμα, προκήρυξις διαγωνισμῶν, ἀποστολὴ συνεργασίας εἰς περιοδικά. Δ/σις Μέμον Ἀράπην, Καλλιδρομίου 65. Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους.
Ἀναμείνατε διαγωνισμόν.

(ΚΔ'—457)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ, γιὰ τὶς εὐχές σου, ποὺ τόσο μὲ συγκίνησαν, χίλια εὐχαριστῶ.
Ὁ αἰωνίως φίλος σου
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—458)

Κόμητα Φοίνικα, μὲ λόγια ὑποταγές; ὄχι δά! μόνο μὲ ἔργα ξέρω.
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—459)

Γιά σου, *Ἀρχιζιζάνιο*, καλὰ τὸ εἶπες· ἕνας σύλλογος ποὺ δὲν κρατᾶ τὸ λόγο του, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ.
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—460)

Μάγισσα, *Ἰνές*, σᾶς ξέρω· μὲ θυμᾶστε; Ἐ! *Μπεμπαντάκο*, τοῦ ξέφυγες μιὰ μέρα τοῦ θείου σου στὸ χορό. *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι*, μὲ γνωρίζετε. Ἀλληλογραφοῦμε μέσο Διαπλάσεως;
ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—461)

Φιλεύθερε Ἀθλητά, ἔσο... συγχωρημένος, Παγκόσμιο Ὄνειρο, εὐχαριστῶ· στεῖλε.-Κόμησσα Ἀχαρνῶν

(ΚΔ'—462)

Παρατείνω διαγωνισμὸν (ΚΔ'—119) τέλος Μαΐου. Διαπλασόπουλα, περιμένω. Ἀνταλλάσσω κάρτες.
Γριφοφτιάστης

(ΚΔ'—463)

Πρωτομπαίνοντας στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.
ΥΨΙΠΕΤΗΣ ΑΕΤΟΣ

(ΚΔ'—464)

Μάγισσα, τετράδιό σας ἔλαβα εἴκοσι ἡμερῶν καὶ ἀπήντησα ἀμέσως. Ἀλληλογραφοῦμε;
ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(ΚΔ'—465)

Μαῦρε Ἱππότα, τὰ συγχαρητήρια τὸ ρεζιλίκι τοῦ Φουρτουνιασμένου Ὠκεανοῦ. ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΔ'—466)

Σύλλογοι, ἀστυνομικοὶ καὶ διαπλασόπουλα, ἀνακαλύψατέ με. Ἐμπ...
Νέβ-Σεχε...

(ΚΔ'—467)

Μαϊνόντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.
ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΔ'—468)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸν σύλλογον νὰ θέτουν ἐπίλογα γραμματόσημα. Ἐπίσης οἱ ἀναλύοντες στοὺς διαγωνισμοὺς νὰ στείλουν συμμετοχήν, ἄλλως αἱ ἀπαντήσεις των δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.
Ἡ Δ/σίς μας ἄλλαξε ὁριστικὰ τὴν Φινόπουλον, Κολοκοτρώνη 37, Πειραιεύς.
Ὑποστηρίξαμεν:
ΠΙΚΡΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΔ'—469)

Ἡ ΡΙΤΑ δὲν κουρεύεται, ΑΘΗΝΑΙΕ. πᾶμαι γιὰ τὶς πληροφορίες σας. Πάντως εὐχαριστῶ Κεῖνον ποὺ τὶς ἔδωσε... Δὲν πολυφαίνεται ἡ παραξενιά της.

(ΚΔ'—470)

Σταλαχτίτη εὐτυχίας, ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ. πνευματική Σου γνωριμία ἐφρεύομαι, ποὺ ἂν θελήσῃς νὰ μοῦ ἀρίσῃς, θὰ σ' εὐγνωμονῶ.
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ

(ΚΔ'—471)

Υπεστήριξα τὸ ὑπέροχον:
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΒΟΛΓΑ

(ΚΔ'—472)

Ἑλλάδα, δὲν ἔλαβα. Σκιὰ τῆς Ἑλλάδας, ἔστειλα· περιμένω.—Ἀλ...

(ΚΔ'—473)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ, χίλια εὐχαριστῶ μὰ μὲ τὴ μάσκα δὲν σᾶς γνωρίζω.—*Χλωμὸ Λειλινό, Μαργαρίτα μου,* μὰς εὐχαριστίας. ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ

(ΚΔ'—474)

Διαγωνισμοὺς ποιήματος καὶ διηγήματος ἀκυρῶ. Λοιποὺς βραβεῖα Πυγμάχον, Λάμπασην, Ἐρατοσθένη Μπασάκον. ΜΙΣΙΟ

(ΚΔ'—457)

Παιδιά, μὲ τί φάρμακο ἄραγε θὰ μποροῦμε νὰ κάμωμε τοὺς ἀγενεῖς γενεῆς; *Ζερ...*

(ΚΔ'—476)

Παιδιά, ψηφίστε τὸ ἰδανικὸν καὶ τριωτικὸν ψευδώνυμον ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΗ ΖΟΥΣΑ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ.—*Θεανὼ Θ. Μα...*

(ΚΔ'—477)

Παγκόσμιο Ὄνειρο, εὐχαριστῶ ὑποστήριξη. Μ. Μ. ἔστειλα τὴν Διαπλάσεως. *Πικρὴ Σκλ...*

(ΚΔ'—478)

Χείμαρρε, μ' ἐνδιαφέρει πολύ. «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Ἰξώρ, μοῦτρο γιὰ χαιρέτημα εἶναι. *Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Τρελλὸ Θαλασσόπουλο,* πῶς περάσατε στὸν Τοτό;
ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—479)

Γριφοφτιάστη, πετύχατε· εὐχαριστῶ Παχυνάκη, πετύχατε στὸ αἴνιγμα μόνον· εὐχαριστῶ.-*Νεράϊδα τοῦ Ἀ...*

(ΚΔ'—480)

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ = ΡΙΤΣΑ ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΥ
Ὑπερασπίσου τὴν, φιλαρώνα ΜΑΡΡΕ, ποὺ εἶσαι μικρὸς γιὰ ν' ἀνακαλύψῃς.—*Σμύρνη,* εὐχαριστῶ· ἄλλαξα μυαλό, δὲν ἀλληλογραφῶ.—ΓΑ...

(ΚΔ'—481)

ΓΚΑΙΜΩΝ, τὸ γράμμα σου πῆρα· ἔχεις τὴ φιλία μας.—ΜΗΛΒΙΑ, Φ...

(ΚΔ'—482)

Ἀπὸ τὶς καλλιτεχνικὲς κάρτες πῆρα, εὐχαριστώντας, βραβεῖα ΛΕΥΚΗΣ.
ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟ...

(ΚΔ'—483)

ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ
ΛΑΜΠΡΟΝ ΑΣΤΕΡΑ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛ. 3